Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kaheksas koda)

12. mai 2021 *

Apellatsioonkaebus – Avalik teenistus – Endine lepinguline töötaja – Sotsiaalkindlustus – Ühine ravikindlustusskeem – Euroopa Liidu muude teenistujate teenistustingimuste artikkel 95 – Kindlustatuse säilitamine pärast pensionile jäämist – Tingimus, mille kohaselt peab olema olnud teenistuses üle kolme aasta – Pärast pensioniõiguste ülekandmist ühise ravikindlustusskeemiga liitumiseks esitatud taotlus – Pensioniõigusliku staaži aastate arvu võrdsustamine teenistuses oldud aastatega – Taotluse rahuldamata jätmine – Tühistamishagi – Huve kahjustav akt – Üldkohtu määrus, millega tunnistati hagi vastuvõetamatuks – Tühistamine

Kohtuasjas C-202/20 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 12. mail 2020 esitatud apellatsioonkaebus,

Claudio Necci, elukoht Brüssel (Belgia), esindajad: advokaadid S. Orlandi ja T. Martin, hiljem advokaat S. Orlandi,

hageja,

teised menetlusosalised:

Euroopa Komisjon, esindajad: B. Mongin ja T. S. Bohr,

kostja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Parlament, esindajad: J. Van Pottelberge ja I. Terwinghe,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: M. Bauer ja M. Alver,

menetlusse astujad esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja president N. Wahl, kohtunikud F. Biltgen (ettekandja) ja L. S. Rossi,

kohtujurist: M. Bobek,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

on teinud järgmise

otsuse

1 Apellant palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 25. märtsi 2020. aasta määrus Necci *vs.* komisjon (T-129/19, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtumäärus“, EU:T:2020:131), millega Üldkohus jättis vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata tema ELTL artikli 270 alusel esitatud tühistamishagi komisjoni 18. aprilli 2018. aasta otsuse peale, millega vaikimisi jäeti rahuldamata tema 18. detsembri 2017. aasta taotlus liituda Euroopa ühenduste institutsioonide ühise ravikindlustusskeemiga (edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Õiguslik raamistik

Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjad

2 Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad“), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. novembri 2010. aasta määrusega (EL, Euratom) nr 1080/2010 (ELT 2010, L 311, lk 1), artikli 72 lõikes 1 on sisuliselt ette nähtud, et ametnik, tema abikaasa, kui abikaasal ei ole mis tahes muude õigus- ja haldusnormide kohaselt õigust saada samasuguseid ja sama tasandi hüvitisi, ning ametniku lapsed ja teised tema ülalpeetavad on haiguste vastu ühise ravikindlustusskeemiga kaetud. Personalieeskirjade artikli 72 lõike 2 esimeses lõigus on ette nähtud:

„Ametnikul, kes on olnud liidu teenistuses kuni 63-aastaseks saamiseni või kes saab invaliidsustoetust, on pärast teenistusest lahkumist õigus saada lõikes 1 sätestatud hüvitisi. Sissemakse suurus arvutatakse tema pensioni või toetuse alusel.“

3 Personalieeskirjade artikkel 90, mida on muudetud määrusega nr 1080/2010, asub selle VII jaotises „Edasikaebamine“ ja see on sõnastatud järgmiselt:

„1. Iga isik, kelle suhtes kohaldatakse käesolevaid personalieeskirju, võib esitada ametisse nimetavale asutusele või ametiisikule taotluse teda käsitleva otsuse tegemiseks. Asutus või ametiisik teatab asjaomasele isikule oma põhjendatud otsuse nelja kuu jooksul pärast taotluse esitamise kuupäeva. Kui taotlusele pole selleks tähtpäevaks vastatud, loetakse seda kaudseks taotluse tagasilükkamise otsuseks, mille vastu võib esitada kaebuse vastavalt järgmisele lõikele.

2. Iga isik, kelle suhtes kohaldatakse käesolevaid personalieeskirju, võib esitada ametisse nimetavale asutusele või ametiisikule kaebuse teda kahjustava meetme kohta, kui nimetatud asutus või ametiisik on teinud otsuse või kui ta pole võtnud personalieeskirjades ettenähtud meedet. Kaebus tuleb esitada kolme kuu jooksul. […]

[…]“.

4 Personalieeskirjade VIII lisa artikli 11, mida on muudetud nõukogu 22. märtsi 2004. aasta määrusega (EÜ, Euratom) nr 723/2004 (ELT 2004, L 124, lk 1; ELT eriväljaanne 01/02, lk 130), lõikes 2 oli sätestatud:

„Ametnikul, kes asub ühenduste teenistusse:

– pärast lahkumist valitsusasutuse või riikliku või rahvusvahelise organisatsiooni teenistusest

või

– pärast tegutsemist töötaja või füüsilisest isikust ettevõtjana,

on õigus pärast ametissenimetamist, kuid enne personalieeskirjade artiklis 77 nimetatud vanaduspensioni maksmise õiguse saamist, tasuda ühendustele tegeliku ülekandekuupäeva kohaselt sellise teenistuse või tegevustega omandatud pensioniõiguste kogumaksumus.

Sellisel juhul määrab institutsioon, mille teenistuses ametnik on, kindlaks ametniku endisest teenistusajast tuleneva pensioniõigusliku staaži aastate arvu oma pensioniskeemi raames üldiste rakendussätetena, arvestades ametniku põhipalka, vanust ja ülekande tegemise päeval kehtivat vahetuskurssi ja võttes aluseks ülekantud kapitali, pärast ülekande tegemise kuupäeva ja tegeliku ülekandekuupäeva vahel kapitalikasvu näitava summa mahaarvamist.

[…]“.

Euroopa Liidu muude teenistujate teenistustingimused

5 Euroopa Liidu muude teenistujate teenistustingimuste (muudetud määrusega nr 1080/2010) (edaspidi „muude teenistujate teenistustingimused“) artiklis 95 on sätestatud:

„[…] Personalieeskirjade artikli 72 lõikeid 2 ja 2a ei kohaldata siiski lepinguliste töötajate suhtes, kes on olnud liidu teenistuses kuni 63-aastaseks saamiseni, kui tema teenistusaeg lepingulise töötajana ei ole kestnud üle kolme aasta.“

Vaidluse taust

6 Üldkohus võttis vaidluse tausta kokku vaidlustatud kohtumääruse järgmistes punktides:

„1 Hageja Claudio Necci töötas lepingulise töötajana 1. juulist 2009 kuni 30. juunini 2011 Euroopa Komisjonis […].

2 Hageja palus 27. oktoobril 2010 kanda personalieeskirjade [mida on muudetud määrusega nr 723/2004] VIII lisa artikli 11 lõike 2 alusel üle Euroopa Liidu institutsioonide pensioniskeemi (edaspidi „liidu pensioniskeem“) pensioniõigused […], mille ta oli omandanud teenistuse ajal Itaalia ametiasutuses.

3 Hageja lahkus 1. juulil 2011 komisjoni teenistusest ja jäi 64 aasta vanuselt pensionile.

4 Komisjon määras 18. juuli 2011. aasta otsusega kindlaks hageja pensioniõigused. Komisjon lõpetas ka tema kuulumise ühisesse ravikindlustusskeemi, tuginedes muude teenistujate teenistustingimuste artiklile 95, mille kohaselt säilib õigus kuuluda ühise ravikindlustusskeemi sellise lepingulise töötaja puhul, kes on olnud liidu teenistuses kuni pensioniikka jõudmiseni tingimusel, et tema teenistusaeg lepingulise töötajana on kestnud üle kolme aasta. 18. juuli 2011. aasta otsust ei ole vaidlustatud.

5 Itaalia pensionifond teatas 12. veebruaril 2014 komisjonile, et [pensioniõiguste ülekandmise] taotluse esitamise päeval oli hageja pensioniõigustele vastava kapitali kogumaksumus 383 570,92 eurot.

6 Komisjoni talitused saatsid 18. märtsi 2014. aasta e-kirjana hagejale teabekirja tema pensioniõigusliku staaži aastate arvu esialgse arvutamise kohta, paludes hagejal teha otsus oma pensioniõiguste ülekandmise kohta. Selles dokumendis, milles viidati muude teenistujate teenistustingimuste artiklile 95, tuletati meelde tingimust, mille kohaselt selleks, et olla liidu

institutsioonides kindlustatud haiguste riski vastu, on vaja olla institutsioonides tegelikult töötanud kolmeaastase perioodi vältel, ning juhiti hageja tähelepanu tagajärgedele, mis võivad [tema pensioniõiguste ülekandmisel] olla.

7 Hageja saatis 11. aprillil 2014 individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametile e-kirja, milles ta palus pikendada [pensioniõiguste ülekandmise] otsuse tegemise tähtaega. Ta lisas: „Ma tean, et kaotaksin Itaalia ravikindlustuse ja ma ei oleks kindlustatud komisjoni ühises ravikindlustusskeemis. Paluksin rohkem teavet erakindlustuse kohta“. Tähtaega pikendati kuni 5. maini 2014.

8 Hageja võttis 6. mail 2014 vastu esialgse ettepaneku [oma pensioniõiguste ülekandmise kohta], mille tulemusel tunnustati tema täiendavat pensioniõiguslikku staaži – 16 aastat, 9 kuud ja 17 päeva –, mida võetakse liidu pensioniskeemis arvesse.

[…]

11 Itaalia pensionifond kandis 14. augustil 2017 hageja riigisiseste pensioniõiguste alusel liidu pensioniskeemi üle 387 768,73 eurot.

12 Komisjon tegi 19. septembril 2017 esimese otsuse staažilisa kohta pensioniõigusliku staaži aastate eest, mis tõi kaasa selle, et tunnustati hageja õigust, mille alusel lisandus liidu pensioniskeemi 14 aasta ja 9 päeva pikkune täiendav sissemakseperiood. Hageja 18. detsembril 2017 esitatud kaebuse alusel, millega nõustuti 14. märtsil 2018, tõsteti pensioniõiguslikku staažilisa 16 aastale 9 kuule ja 17 päevale.

13 Pärast pensioniõiguste ülekandmist esitas hageja 18. detsembril 2017 individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametile ühise ravikindlustusskeemiga liitumise taotluse.

14 See taotlus jäeti personalieeskirjade artikli 90 lõike 1 [muudetud määrusega nr 1080/2010] artikli 90 lõike 1 kohaselt 18. aprillil 2018 vaikimisi rahuldamata [see vaikimisi rahuldamata jätmise taotlus on ühtlasi vaidlusalune otsus].

15 Hageja esitas 18. juulil 2018 personalieeskirjade [määrusega nr 1080/2010 muudetud redaktsiooni] artikli 90 lõike 2 alusel [vaidlusaluse otsuse peale] kaebuse.

16 Kaebus jäeti 19. novembri 2018. aasta otsusega rahuldamata. See otsus põhines asjaolul, et kaebus oli vastuvõetamatu, sest see oleks tulnud esitada 18. juuli 2011. aasta otsuse peale, millega määrati kindlaks hageja pensioniõigused ja milles oli märgitud, et ta ei ole ühises ravikindlustusskeemis kindlustatud.“

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtumäärus

7 Apellant esitas vaidlusaluse otsuse tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 25. veebruaril 2019. Hagi tugines kahele väitele, millest esimene käsitles muude teenistujate teenistustingimuste artikli 95 rikkumist ja teise võimalusena esitatud teise väite järgi on kõnealune säte ELTL artiklit 45 arvestades õigusvastane.

8 Komisjon väitis enda kaitseks, et hagi oli vastuvõetamatu, sest enne seda oli esitatud kaebus, mis oli samuti vastuvõetamatu. Tema arvates on kaebus vastuvõetamatu, sest see oleks tulnud esitada 18. juuli 2011. aasta otsuse peale, millega määrati kindlaks hageja pensioniõigused ja milles märgiti, et hageja ei ole ühises ravikindlustusskeemis kindlustatud (edaspidi „18. juuli 2011. aasta otsus“). Teise võimalusena palus see institutsioon hageja esitatud väited tagasi lükata.

9 Vaidlustatud kohtumäärusega jättis Üldkohus hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata. Ta leidis kõigepealt, et 18. juuli 2011. aasta otsus oli huve kahjustav akt, mis oli muutunud lõplikuks, sest apellant ei olnud kaebust esitanud. Tuletades meelde, et teenistuja, kes on jätnud teda kahjustava akti vaidlustamata, ei saa seda tegematajätmist korvata, välja arvatud juhul, kui on ilmnenud selline uus ja oluline asjaolu, mis võib põhjendada tema olukorra uuesti läbivaatamist, leidis Üldkohus, et apellandi pensioniõiguste ülekandmine ei kujutanud endast niisugust asjaolu, eelkõige seetõttu, et ülekandmine ei muutnud apellandi olukorda seoses tema kuulumisega ühisesse ravikindlustusskeemi. Üldkohus järeldas sellest, et apellant ei saanud siis, kui ta esitas 17. detsembril 2017 taotluse liituda ühise ravikindlustusskeemiga, saada uuesti kaebeõigust 18. juuli 2011. aasta otsuse peale hagi esitamiseks.

Poolte nõuded Euroopa Kohtus

10 Apellant palub oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtumäärus;

– saata kohtuasi uueks arutamiseks Üldkohtule, ja

– jätta kohtukulude üle otsustamine edaspidiseks.

11 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja

– mõista kohtukulud välja apellandilt.

Apellatsioonkaebus

12 Apellant põhjendab oma apellatsioonkaebust kolme väitega, millest esimese kohaselt on moonutatud vaidluse eset, teise kohaselt on rikutud õigust tõhusale kohtulikule kaitsele ja kolmanda kohaselt on rikutud põhimõtet, et kohaldamisele kuuluvad ühe riigi õigusaktid.

Esimene väide

Poolte argumendid

13 Esimeses väites heidab apellant ette vaidluse eseme moonutamist osas, milles Üldkohus leidis vaidlustatud kohtumääruse punktis 45, et apellandi huve kahjustav akt oli 18. juuli 2011. aasta otsus. Apellant väidab, et ta ei vaidlusta seda otsust ja tal puudus põhjendatud huvi selle vaidlustamiseks, sest komisjon leidis selles põhjendatult, et vastavalt muude teenistujate teenistustingimuste artiklile 95 ei saanud ta alates pensionile jäämisest olla enam kindlustatud ühises ravikindlustusskeemis, sest ta täitis lepingulise töötaja ülesandeid vähem kui kolm aastat. Seevastu on tema tühistamishagi esitatud vaidlusaluse otsuse peale, millega komisjon keeldus apellandi kindlustamisest ühises ravikindlustusskeemis alates 19. septembrist 2017 põhjusel, et liidu pensioniskeemi üle kantud Itaalia pensioniõigusi ei saa samastada teenistuses oldud aastatega kõnealuse sätte tähenduses.

14 Apellandi sõnul on 18. juuli 2011. aasta otsuse ja vaidlusaluse otsuse aluseks erinevad põhjendused ning seega ei ole neil sama ese; esimene neist põhineb tõdemusel, et apellant ei olnud liidu teenistuses üle kolme aasta, ja teine konkretiseeris administratsiooni keeldumise võrdsustada üle kantud pensioniõigusliku staaži aastate arv teenistuses oldud aastatega muude teenistujate teenistustingimuste artikli 95 tähenduses.

15 Apellant märgib, et talle anti 18. juulil 2011 küll teada sellest, et komisjon tõlgendab muude teenistujate teenistustingimuste artiklit 95 nii, et see välistab pensioniõigusliku staažilisa pensioniõiguste võimaliku ülekandmise korral. See hoiatus väljendas siiski vaid administratsiooni tulevast kavatsust jätta läbi vaatamata see, kas apellant saaks tema pensioniõiguste ülekandmise korral liituda ühise ravikindlustusskeemiga. Hoiatust ei saa pidada apellandi huve kahjustavaks aktiks, sest see ei mõjutanud otseselt ja vahetult tema huve pensionile jäämise ajal nii, et oleks toonud kaasa selge muutuse tema õiguslikus seisundis.

16 Apellant lisab, et kaalutlused, mille Üldkohus esitas vaidlustatud kohtumääruse punktides 46 ja 52 seoses asjaoluga, et apellant nõustus kõiki asjaolusid teades oma pensioniõigusi üle kandma, ei mõjuta vaidlusaluse otsuse peale esitatud tühistamishagi vastuvõetavust. Ta leiab nimelt, et ta ei saanud vaidlustada komisjoni keeldumist võtta arvesse tema pensioniõiguslikku staaži aastaid seni, kuni ta ei olnud neid üle kandnud.

17 Komisjon vaidleb väidetavale vaidluse eseme moonutamisele vastu ja palub see väide tagasi lükata. Viidates vaidlustatud kohtumääruse punktile 51, väidab see institutsioon, et Itaalia pensioniõiguste tegelik ülekandmine ei saanud mõjutada muude teenistujate teenistustingimuste artikli 95 kohaldamise tingimusi, sest ülekandmine ei muutnud nende aastate arvu, mil apellant oli lepingulise töötajana selle sätte tähenduses liidu teenistuses. Nimelt puudub igasugune seos nimetatud sätte ja määrusega nr 723/2004 muudetud personalieeskirjade VIII lisa artikli 11 vahel, mis võimaldab suurendada pensioniõiguslikku staaži aastate arvu, kandes üle liikmesriigi pensioniskeemi tehtud sissemaksed. Seega ajab hageja liidu teenistuses tegelikult töötatud aastad ekslikult segamini pensioniõigusliku staaži aastatega, mis ülekandmisest tulenevalt anti.

18 Komisjoni sõnul oli 18. juuli 2011. aasta otsusel ja vaidlusalusel otsusel erinev ese, nagu apellant isegi tunnistab. Kuna viimati nimetatud otsus käsitleb ülekantavate pensioniõigusliku staaži aastate arvu, ei saa see endast kujutada uut asjaolu nende teenistusaastate arvu hindamisel muude teenistujate teenistustingimuste artikli 95 tähenduses, mis määrati lõplikult kindlaks 18. juuli 2011. aasta otsusega. Kuna ülekantud pensionistaaži aastate arv ei saa muuta liidu teenistuses oldud aastate arvu, ei saa see ka märkimisväärselt muuta apellandi olukorda võrreldes olukorraga, mille alusel see otsus tehti.

19 18. juuli 2011. aasta otsus ei kujutanud endast „hoiatust“, nagu väidab apellant, samuti ei olnud selles märgitud, et otsus ühise ravikindlustusskeemi ravikindlustusest loobumise kohta oli vaid esialgne. Vastupidi, selles otsuses sedastati, et apellant ei ole pensionil olemise ajal kindlustatud ja et see kuulus kohe kohaldamisele.

Euroopa Kohtu hinnang

20 Esimeses väites leiab apellant sisuliselt, et Üldkohus moonutas vaidluse eset, kui ta leidis vaidlustatud kohtumääruses, et vaidlusalune otsus kinnitas pelgalt tema huve kahjustavas aktis, st 18. juuli 2011. aasta otsuses esitatud seisukohti, ilma et oleks ilmnenud ühtegi uut ja olulist asjaolu, mis annaks alust selle uuesti läbivaatamiseks – kuigi need otsused tuginesid erinevatele põhjendustele ja neil ei olnud seega sama eset.

21 Sellega seoses tuleb märkida, et akt on puhtalt varasemat akti kinnitav akt, kui see ei sisalda võrreldes varasemaga ühtegi uut asjaolu. Taotluse kohta jõustunud varasem otsus uuesti läbi vaadata tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et ainult oluliste uute asjaolude esinemine võib põhjendada sellise taotluse esitamist (15. novembri 2018. aasta kohtuotsus Eesti *vs.* komisjon, C-334/17 P, ei avaldata, EU:C:2018:914, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

22 Käesoleval juhul tuleb aga tõdeda, et nagu komisjon ise möönab, on 18. juuli 2011. aasta otsusel ja vaidlusalusel otsusel erinevad esemed. Järelikult ei saa teist otsust pidada üksnes esimest kinnitavaks otsuseks.

23 Esiteks lõppes 18. juuli 2011. aasta otsuse alusel alates 1. juulist 2011, mis oli hageja pensionile jäämise kuupäev, tema kuulumine ühisesse ravikindlustusskeemi muude teenistujate teenistustingimuste artikli 95 alusel, mille kohaselt on niisuguse kuulumise tingimus sellise lepingulise töötaja puhul pärast pensionile jäämist see, et tema liidu teenistuses oldud aeg oleks kestnud üle kolme aasta. Teiseks jäeti vaidlusaluse otsusega rahuldamata apellandi taotlus olla alates 19. septembrist 2017 kindlustatud ühises ravikindlustusskeemis – pärast seda, kui apellandi Itaalias omandatud pensioniõigused olid üle kantud –, sest pensioniõigusliku staaži aastaid ei saa võrdsustada teenistuses oldud aastatega selle sätte tähenduses.

24 Sellest järeldub, et ühise ravikindlustusskeemiga liitumise taotlus, mis põhineb pensioniõiguste ülekandmisel, on käesoleva kohtuotsuse punktis 21 sedastatud kohtupraktika tähenduses uus asjaolu võrreldes 18. juuli 2011. aasta otsusega.

25 Sel puhul ei saa asuda seisukohale, et kõnealuse otsuse esemeks oli keeldumine võrdsustada apellandi pensioniõigusliku staaži aastad teenistuses oldud aastatega muude teenistujate teenistustingimuste artikli 95 tähenduses. Apellant ei jätnud enne nimetatud otsuse tegemist mitte ainult vastavat taotlust esitamata, vaid ta ei oleks saanud seda teha, sest – ehkki ta palus Itaalia pensioniõigused üle kanda 2010. aastal, tehti seda alles 2017. aastal.

26 Seega oleks keeldumine puudutanud tulevikus tekkivat ja hüpoteetilist olukorda, mistõttu apellandil ei oleks olnud võimalik esitada selle keeldumise peale vastuvõetavat hagi põhjendatud huvi puudumise tõttu, sest põhjendatud huvi peab hagi esitamise hetkel olema tekkinud ja olemasolev (vt selle kohta 23. novembri 2017. aasta kohtuotsus Bionorica ja Diapharm *vs.* komisjon, C-596/15 P ja C-597/15 P, EU:C:2017:886, punktid 83 ja 84 ning seal viidatud kohtupraktika).

27 Peale selle ei ole vaidlustatud kohtumääruse punktis 51 sisalduv Üldkohtu järeldus, et apellandi Itaalia pensioniõiguste ülekandmine liidu pensioniskeemi ei muuda tema õiguslikku olukorda tema ühises ravikindlustusskeemis kindlustatuse seisukohast – nagu ka komisjoni väide, et hageja ajab liidu teenistuses tegelikult töötatud aastad ekslikult segamini pensioniõigusliku staaži aastatega, mis ülekandmisest tulenevalt anti –, selline, mis saab kahtluse alla seada vaidlusaluse otsuse põhjendatuse.

28 Eeltoodu alusel tuleb asuda seisukohale, et Üldkohus moonutas vaidlustatud kohtumääruses hagi eset, kui ta leidis, et apellandi huve kahjustav akt oli 18. juuli 2011. aasta otsus ja et tema tühistamishagi vaidlusaluse otsuse peale oli selles osas vastuvõetamatu.

29 Selles olukorras tuleb esimese väitega nõustuda ja järelikult vaidlustatud kohtumäärus tühistada, ilma et oleks vaja analüüsida teist ja kolmandat väidet.

Vaidlustatud kohtumääruse tühistamise tagajärjed

30 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu alusel võib Euroopa Kohus, kui ta Üldkohtu otsuse tühistab, suunata asja tagasi Üldkohtusse otsustamiseks või teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium lubab.

31 Kuna käesoleval juhul jättis Üldkohus apellandi hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja seetõttu ei analüüsinud väiteid, mis apellant oma hagi põhjendamiseks esitas, leiab Euroopa Kohus, et menetlusstaadium ei luba teha asja suhtes lõplikku otsust. Seega tuleb kohtuasi Üldkohtusse uueks arutamiseks tagasi saata.

Kohtukulud

32 Kuna asi suunatakse tagasi Üldkohtusse, tehakse kohtukulude osas otsus hiljem.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kaheksas koda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 25. märtsi 2020. aasta määrus Necci *vs.* komisjon (T-129/19, ei avaldata, EU:T:2020:131).**

2. **Suunata asi tagasi Euroopa Liidu Üldkohtusse.**

3. **Otsustada kohtukulude kandmine edaspidi.**

Allkirjad